

W Y R O K
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 marca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Przemysław Kalinowski

SSN Dorota Rysińska

Protokolant Barbara Szenk

w sprawie **J. B.**

skazanej z art. 270 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 18 marca 2010 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanej

od wyroku Sądu Rejonowego w A.

z dnia 21 maja 2009 r., .

- I. uchyła zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych;**
- II. kosztami sądowymi postępowaniu kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

J. B. została oskarżona o to, że w dniu 26 sierpnia 2003 r. w A. dokonała podrobienia podpisu J. M. na dokumencie potwierdzenia odbioru wystawionym przez Sąd Rejonowy w A. I Wydział Cywilny, to jest o popełnienie czynu z art. 270 § 1 k.k.

Prokurator dołączył do aktu oskarżenia wniosek, o którym mowa w art. 335 § 1 k.p.k., o skazanie J. B. bez przeprowadzenia rozprawy i wymierzenie jej kary 4 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godz. w stosunku miesięcznym. Sąd Rejonowy w A. wniosek ten uwzględnił na posiedzeniu w dniu 21 maja 2009 r.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2009 r., Sąd Rejonowy w A.:

- I. uznał J. B. za winną popełnienia zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 i 3 k.k. skazał ją na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w [...] w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym;
- II. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat;
- III. zwolnił oskarżoną od kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Wyrok powyższy nie został zaskarżony i uprawomocnił się w dniu 29 maja 2009 r.

Od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w A. z dnia 21 maja 2009 r., kasację wywiódł Prokurator Generalny.

Na podstawie art. 521 k.p.k. zaskarżył wspomniany wyrok na korzyść J. B., w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym. Na zasadzie art. 523 § 1 k.p.k., art. 526 § 1 k.p.k. oraz art. 537 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa karnego materialnego, tj. art. 42 § 1 i 2 k.k. polegające na orzeczeniu wobec J. B. – skazanej za występki z art. 270 § 1 k.k. – środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, podczas gdy przepisy te przewidują możliwość orzeczenia takiego zakazu jedynie w odniesieniu do skazanego za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Stosownie do treści art. 42 § 1 i 2 k.k. sąd może orzec zakaz prowadzenia pojazdów w razie skazania osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. Jak już wcześniej wspomniano J. B. została skazana za przestępstwo opisane w art. 270 § 1 k.k., czyli występki zamieszczony w rozdziale XXXIV Kodeksu karnego zatytułowanym „Przestępstwa przeciwko wiarygodności dokumentów”. Sąd, orzekając zatem na podstawie art. 42 § 2 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych rażąco naruszył art. 42 § 1 i 2 k.k., co miało istotny wpływ na treść wyroku.

Sąd Rejonowy zauważył przedstawione uchybienie i w sposób sprzeczny z treścią art. 105 k.p.k., postanowieniem z dnia 27 maja 2009 r. sprostował oczywistą omyłkę pisarską w wyroku z dnia 21 maja 2009 r. w ten sposób, że z treści wyroku usunął II punkt. Jednakże była to czynność niedopuszczalna, a w konsekwencji nieskuteczna, to jest nie mogąca

wywołać skutku jaki wiąże się z daną czynnością (por. T. Grzegorzczak, J. Tylman, *Polskie postępowanie karne*, Warszawa 2009, s. 374).

Przepis art. 105 k.p.k. zezwala bowiem na sprostowanie orzeczenia lub zarządzenia tylko w zakresie oczywistej omyłki pisarskiej i rachunkowej, niedopuszczalne natomiast jest sprostowanie w tym trybie błędnych rozstrzygnięć sądu co do winy i kary (por. P. Hofmański, E. Sadzi, K. Zgryzek, *K.P.K. Komentarz*, t. I, Warszawa 2004, s. 545–546, podane tam orzeczenia i literatura).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o środku karnym (pkt. II), a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążył Skarb Państwa.